

at se, at Dagskolerne er en Nødvendighed, at vi ikke længere kan nøjes med den Undervisning, vore Forfædre havde; vi maa, særlig i den Tid, som nu forestaar, sørge for, at de unge bliver tilstrækkeligt oplyste. Naar vi med Varme taler den Sag ud over Landet, tror jeg, at den vil faa Vækst. Der er jo allerede, som det er nævnt, betydelig Fremgang for Sagen, og under hvilke Forhold er det? Som det ogsaa blev sagt, er der, navnlig for Landets Vedkommende, højst vanskelige Forhold for Sagens Fremgang. Jeg skal minde om, hvilke Vanskeligheder et Spørgsmaal som Belysningen volder i de allerfleste Landkommuner. Paa samme Maade er det med Brændsel til Opvarmning. Dertil kommer, at i de foregaaende Aar maa en stor Del af den ældre Ungdom — for at betegne den saaledes — være indkaldt til Sikringsstyrken. Mange Landmænd har maattet nøjes med den store Dreng som Stedfortræder for den Karl, der var indkaldt. Ogsaa det har maaske bevirket, at der ikke var en saa stor Lyst til at oprette saadanne Skoler. Men jeg tror, at der Landet over vil være Stemning for og de bedste Udsigter til, at Sagen løses ad Frivillighedens Vej, og jeg mener, at det er den eneste rette.

Laursen: Jeg kunde ogsaa godt begynde med at sige, at jeg har stor Interesse for denne Sag — saaledes er jo alle Talerne begyndt, og hvorfor saa ikke fortsætte? —, og jeg kan tilføje, at jeg har vist denne Interesse ved, at jeg har faaet en Ungdomsskole, der tæller slet ikke saa faa Deltagere, frem og i Gang i den By, hvor jeg har min Virksomhed og har noget med Skoleforhold at gøre. Det viser i alt Fald, at den Interesse, som jeg naturligvis ogsaa i Kraft af min Stilling maa nære for dansk Ungdom og for dens Oplærelse og Karakterudvikling — jeg vil tage det sidste med —, har givet sig Udslag i Handling. Vi har haft den Glæde, at der har været en jævn Tilvækst i de Aar, vi har haft Skolen i Gang. Vi kan ikke sige, det er nogen meget stor, men hvad jeg vil kalde en jævn, god Tilvækst. Og vi har tillige haft den Glæde, at de, der har meldt sig til denne Skoleundervisning om Dagen, har holdt paa meget faa nær, altsaa selve Undervisningen har kunnet fængsle dem saaledes, at de er blevet ved. Og naar de er blevet ved, tror jeg, det ikke alene er af den Grund, den højtærede Undervisningsminister nævnedes til, at Ungdommen nok skulde komme frivillig, thi

det var unægtelig en ejendommelig Frivillighed. Ministeren sagde, at Ungdommen skulde nok komme, thi hvis de fik Valget imellem at være med til at køre Gødning eller at gaa i Skole sammen med deres Kammerater, vilde de neppe være i Tvivl om, hvad de vilde vælge. Det er en noget tvivlsom Bevæggrund til at gaa i Skole, det er i alt Fald ikke Udtryk for Kundskabstørst. Altsaa, jeg tror, at det er lykkedes at indrette den Skole, som vi har oprettet, saaledes, at den har kunnet fængsle Ungdommen, og det tror jeg skyldes den Omstændighed, at vi har lagt den an paa at tage baade de elementære Fag med og saa til Regneundervisningen — som den højtærede Undervisningsminister med Rette nævnedes, den skulde knyttes til — knyttet en Undervisning i Bogføring, som saa mange har Brug for, baade i Forretningslivet, hvis de kommer ind i det, og ogsaa i det daglige Liv for deres eget private Vedkommende — de fleste har jo dog noget med Midler at gøre. Dernæst har vi i Ny og Næ taget Foredrag med om Ting og Forhold, som vi kunde tænke os, det kunde interessere og gavne de unge at høre noget om. Særlig har vi i Aar lagt an paa at faa nogle hygiejniske Foredrag for de unge Pigeklasser for at sætte dem ind i forskellige Forhold, der vedrører Hygiejnen.

Efter at jeg har sagt dette, vil jeg vende mig til det Lovforslag, som her foreligger. Jeg maa sige, at jeg tror ikke, at Forelæggelsen af dette Lovforslag egentlig vil fremme den Sag, som det er dets Formaal at fremme. Jeg kan godt begynde der, hvor den ærede Ordfører for mit Parti (Nørsgaard) ogsaa tog fat, at Ordføreren for Forslagsstillerne (K. M. Klausen) omtalte, at det havde været saa heldigt, at denne Sag havde haft Tilslutning fra alle Partier og en Tilslutning, som var mere end mange Tak, hvoraf Smedens Kat som bekendt døde, som var mere end en saadan platonisk Velvillie, det var en Interesse, som havde givet sig virkelige Udslag, hvad jo de Tal, som Undervisningsministeren fremdrog om Skolens Vækst, bar Vidnesbyrd om. Vi maa jo alle erkende, at der i disse Aar, uagtet de er Krigsaar, uagtet det mange Steder er økonomisk vanskelige Aar, alligevel er Fremgang med Hensyn til denne Sag, saaledes at der nu i Aar er 145 Kommuner, der har saadanne Efterskoler for den voksne Ungdom (Afbrydelse). Ja, det er Undervisningsministerens Tal. Men det, jeg synes ikke er rigtigt, er — jeg maa vel gaa ud fra, at de ærede For-